

=====

“Αγιοι

Κολλυβάδες”

=====

Ἐκκλησιαστική Ἐπιθεώρησις Ἵρθοδόξου Πίστεως Ζωῆς καί Ὁμολογίας

Στοιχεῖα συμφώνως τῷ Νόμῳ:

ἰδιοκτήτης, ἐκδότης, διευθυντής:

π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ. Ν.

Διεύθυνσις: Βαρδακουᾶ 47 πάροδος 3,
30300 Ναύπακτος. Τηλ.: 0634/31805 ἢ 22179

Ἵπεύθυνος τυπογραφείου:

Μανούρης-Στανίδης Ἀλέξανδρος,

Καραϊσκάκη 80, Πάτρα

Ἐκδίδεται κάθε μῆνα. Ἀριθμός φύλλου: 5. Ἔτος

ἐκδόσεως: 1ον

Διανέμεται δωρεάν. Συνδρομές προαιρετικές

στήν ὡς ἄνω διεύθυνσιν

(Τιμή φύλλου τυπογραφείου: δραχμαί 30).

Μάιος 1996

Οἱ ώρθόδοξοι καί οἱ κακοδοξίεις τῶν "συντηρητικῶν ώρθοδόξων"

Ἐκεῖνο πού κυριολεκτικά προκαλεῖ τό κοινό ὀρθόδοξο αἶσθημα τῶν ώρθοδόξων καί ξεσκεπάζει τή δειλία τῶν "συντηρητικῶν ὀρθοδόξων" νά ὀμολογήσουν τήν ώρθοδοξία τῶν πατέρων τους καί νά ἄρνηθουν τοὺς κακοδόξους ποιμένες τους εἶναι τό ὅτι προσπαθοῦν νά ἐμφανίσουν τίς αἰρετικές διακηρύξεις τῶν οἰκουμενιστῶν πατριαρχῶν καί τῶν ἐπισκόπων τους σάν ἀπλές καταπατήσεις Ἱερῶν Κανόνων!

Προσπαθοῦν μέ τέχνη σατανική νά πείσουν τά πνευματικοπαῖδια τους ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου, ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων, οἱ λειτουργικές συμπροσευχές τοῦ κ. Βαρθολομαίου μέ τόν πάπα, οἱ συμπροσευχές τῶν ἐπισκόπων τους μέ τοὺς θουδιστές, τοὺς παγανιστές, τοὺς μουσουλμάνους, τοὺς ἐρυθρόδερμους καί τοὺς ἑβραίους, τίς "ἱέρειες" καί τίς "ἐπισκοπίνες" τῶν προτεσταντῶν δέν εἶναι τάχα ζήτημα πίστεως ἀλλὰ ἀπλῶς ζήτημα κανόνων πού δῆθεν κατεπατοῦντο συνεχῶς σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας!

Ἐν τούτοις ξέρουν πολύ καλά ὅτι τό πρόβλημα δέν εἶναι μόνον ἡ καταπάτησις καί ἡ περιφρόνησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀλλὰ ἡ κηρυσσόμενη μέ κοινές μέ τοὺς αἰρετικούς λατρευτικές ἐκδηλώσεις καί διακηρύξεις θανατηφόρος αἵρεσις τοῦ Συγκρητισμοῦ καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ θανατηφόρος καί μεταδοτική νόσος πού μπροστά της κλείνουν ὑποκριτικά τά μάτια τους οἱ λεγόμενοι "συντηρητικοί" ἐκ τῶν ώρθοδόξων εἶναι ἡ αἵρεσις τοῦ αἰῶνος μας: ὁ συγκρητιστικός Οἰκουμενισμός.

Πρόκειται γιά τήν πύ σατανική καί τήν πύ ὑπουλη αἵρεσι πού ἐμφανίστηκε ποτέ στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Συγκρητισμοῦ σάν τό πλέον θανάσιμο δηλητήριο κυκλοφορεῖ πλέον στίς φλέβες ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος καί ἔχει διαποτίσει καί δηλητηριάσει θανάσιμα τήν ἐπίσημη "ὀρθοδοξία".

Ἵ ἰῶνας μας εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀποστασίας γιά τήν ὁποία μιλάει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στή Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή. Αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν οἰκουμενιστική σύγχυσι καί τήν ἀδιαφορία γιά τήν προδοσία τῆς πίστεως. Τόν μέχρι θανάτου ἀγῶνα τῶν Πατέρων γιά τήν προάσπισι τῆς ώρθοδοξίας ἀντικατέστησε ἡ πίστι στήν ἀδιατάρακτη καλοπέρασι καί ὁ εὐδαιμονισμός.

ώλα πᾶνε καλά ὅσο δέν μιλάει κανεῖς γιά τήν πίστι: τά Μοναστήρια συσσωρεύουν πλοῦτο, ἀφοῦ πλήθη πιστῶν τά ἐπισκέπτονται. Οἱ ἡγούμενοί τους ἐπαινοῦνται καί τᾶχουν καλά μέ ὄλους. Τά κτήρια πληθαίνουν... Τό θυσιαστήριό τους ὁμως καταμολύνεται ἀπό τήν αἵρεσι καί μαζί καί οἱ ψυχές πού οἱ προδότες τῆς πίστεως παίρνουν στό λαιμό τους μέ τή σιωπή τους πού σημαίνει συγκατάθεσι κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρες.

Οἱ ἐπίσκοποι τῶν νεοημερολογιτῶν εἶναι οἰκουμεστές καί γι' αὐτό εἶναι αἰρετικοί. Καί ἂν ἀκόμη οἱ ἴδιοι δέν συμφωνοῦν μέ τοὺς οἰκουμενιστές πατριάρχες καί ἀρχιεπισκόπους, ὁμως ἐπειδή κοινωνοῦν μέ τοὺς αἰρετικούς χάνονται μαζί τους, ἔστω καί ἂν δέν συμφωνοῦν ἀπό μέσα τους μέ τήν αἵρεσι, κατὰ τόν Ἀγιο Θεόδωρο τό Στουδίτη, τόν Ἀγιο Ἰωάννη τό Χρυσόστομο καί τό Μέγα Βασίλειο. Ἀν καί αὐτό βέβαια τό τελευταῖο εἶναι σπάνιο, γιὰτί ὄλοι σχεδόν οἱ νεοημερολογίτες ἐπίσκοποι εἶναι ὀμόφρονες τῶν συγκρητιστῶν καί οἰκουμενιστῶν πατριαρχῶν.

Οἰκουμενισμός καί Συγκρητισμός

Ἵ Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ διδασκαλία ὅτι δέν ὑπάρχει πουθενά ἡ ἀλήθεια. Εἶναι ἡ δολοφονία τῆς ἐλπίδας πού ζοῦσε ἀνεκαθεν μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς Ἀλήθειας καί ἡ ἀντικατάστασις της ἀπό τίς ἀνθρώπινες ἀλήθειες πού πρέπει νά κάνουν ὑποχωρήσεις ἡ μιά στήν ἄλλη γιά τό κοινό συμφέρον. Ἵ Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ τελευταία καί ἡ πύ τέλεια παγίδα πού ἔστησε ὁ διάβολος στήν ἀνθρωπότητα καί ἡ πύ φοβερή καί ὑπουλη ἐπίθεσις του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό δηλητήριο πού

παραλύει τήν ψυχή καί τήν κάνει ανίκανη νά πιστέψη, ανίκανη νά δῆ τό φῶς, ανίκανη καί νά διψάσῃ ἀκόμη γιά τήν ἀλήθεια. Ἡ φοβερή αὐτή αἵρεσις σκοτίζει τό νοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου καί τόν κάνει, ἀντί νά ἀγαπάῃ τόν ἄρρωστο καί νά προσπαθῇ νά τόν γιαιτρέψῃ, νά ἀγαπάῃ τήν ἴδια τήν ἄρρώστια του, ἀντί νά ἀγαπάῃ τόν αἰρετικό νά ἀγαπάῃ τήν αἵρεσί του.

Στόχος τοῦ πανθηρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ πού ὀνομάζεται Οἰκουμενισμός ἦταν ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γιατί αὐτή εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίδα καί τό ἄλας τοῦ κόσμου. Ξέρει καλά ὁ διάβολος ὅτι ἐάν τό ἄλας μωρανθῇ ἡ ἀνθρωπότητα ὅλη θά ἀποσυντεθῇ, καί αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου.

Τά θεμέλια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ἡ κερκόπορτα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνοιξε γιά τόν Οἰκουμενισμό τό ἔτος 1919. Ἡ ἀγγλικανική καί ἡ ἐπισκοπελιανή "ἐκκλησία" πού εἶχαν ὀργανώσει τήν "Οἰκουμενική κίνησι" ἔστειλαν τό ἔτος ἐκεῖνο ἀντιπροσωπεῖα τους στίς Ἀνατολικές Ἐκκλησίες καί τίς προσεκάλεσαν νά στείλουν ἀντιπροσώπους στό Συνέδριο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως "Πίστις καί Τάξις", πού ἐπρόκειτο νά συνέλθῃ στή Γενεύη τόν Αὐγουστο τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Τό Πατριαρχεῖο συνέστησε ἐπιτροπές γιά νά μελετήσουν πῶς πρέπει νά γίνῃ ἡ ἔνωσις. Σέ ἕνα χρόνο, τόν Ἰανουάριο τοῦ 1920 ἡ "ἱστορική" ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου "πρός τάς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ" ἦταν ἔτοιμη καί ἀπεστάλη σέ ὅλον τόν κόσμο. Προκάλεσε παγκόσμιο ἐνθουσιασμό. Οἱ Προτεστάντες ὅλων τῶν ἀποχρώσεων καταχειροκρότησαν τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, καί τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο "σεμνύνεται" ἔκτοτε γιά τήν ἐγκύκλιο αὐτήν πού τό ἀποδεικνύει πρωτοπόρο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως...!

Ἡ ἔνωσις τῶν "ἐκκλησιῶν" θά ἐπραγματοποιεῖτο, σύμφωνα μέ τήν ἐγκύκλιο αὐτή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μέ τήν βαθμιαία ἀπάλειψι τῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν "ἐπί μέρους" ἐκκλησιῶν". Σάν πρῶτο βῆμα ἡ ἐγκύκλιος συνιστοῦσε:

"1. Τήν παραδοχήν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν."

Μέ τίς διακηρύξεις ὅμως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔμπαινε βόμβα στά θεμέλια τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας. Παραδεχόταν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶχε...διασπασθῇ καί ἡ Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἦταν ἡ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά κατά τήν θεωρία τῶν κλάδων θά ἐπανασυσταίνονταν στό μέλλον μέ τήν ἀπάλειψι τῶν διαφορῶν τῶν "ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν" καί μέ τήν παραδοχήν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ "πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν". Ἀρα παραδεχόταν ὅτι ὑπῆρχαν καί ἄλλες "ἐκκλησίες" ἐκτός τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί

Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶχε ἐπὶ χίλια ἐξακόσια χρόνια ἀδιάσπαστη ἑορτολογική ἐνότητα. Μέ τό ἐνιαῖο Νέο Ἡμερολόγιο, προσαρμοσμένο στό φράγκικο, θά διεσπᾶτο ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως καί διασπάστηκε τό 1924.

Αἰῶνες εἶχε νά ἐπισκεφθῇ τήν Δύσι Ἐπίσκοπος πού κατεῖχε τόν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ τελευταῖος πού ἔκανε τέτοια ἐπίσκεψι ἦταν ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ πού ἔλαβε μέρος στήν ψευδοσύνοδο τῆς Φλωρεντίας τό 1439, τότε πού μόνον ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἀρνήθηκε νά ὑπογράψῃ τήν ἔνωσι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τόν Παπισμό. Ὁ Πατριάρχης ἐκεῖνος εἶχε οἰκτρό τέλος. Ἐν τούτοις αὐτόν θέλησε νά μιμηθῇ ὁ Δωρόθεος ὕστερα ἀπό τόσους αἰῶνες. Τόν ὑποδέχτηκαν στήν Ἀγγλία μέ μεγάλες τιμές βασιλεῖς, λόρδοι καί ἄλλοι ἐπίσημοι. Στή μεγάλη τελετή πού εἶχε ὀργανωθῇ πρὸς τιμὴν του δέν πρόφθασε νά παραστῇ. Πέθανε κι αὐτός στή Δύσι μακριά ἀπό τό θρόνο του. Ἡ ἄλωσις ὅμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τόν Οἰκουμενισμό ἦταν πιά γεγονός. Σέ λίγο ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος Μεταξάκης ἀναγνώριζε τίς χειροτονίες τῶν Ἀγγλικανῶν. Νέος ἐνθουσιασμός στόν προτεσταντικό κόσμο. "Ἐπετελέσθη", ἔγραφε ὁ ἀγγλικός τύπος, "τό πρῶτο βῆμα πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἔνωσιν. Οἱ Ὁρθόδοξοι θά δύνανται τοῦ λοιποῦ νά λαμβάνουν τά μυστήρια καί ἄλλας θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγγλικανῶν ἱερέων". Τήν ἴδια ἐποχὴ ἄρχισαν οἱ συμπροσευχές μέ τοὺς αἰρετικούς καί ἡ μετάδοσις Ἀγγλικανικῶν "μυστηρίων" σέ Ὁρθοδόξους.

Πολύ σύντομα ἤλθε νά συμπαρασταθῇ στόν Οἰκουμενισμό τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος ἐκήρυξε τό "διάλογο τῆς ἀγάπης" πολλά χρόνια πρὶν τόν ἀποστάτη Ἀθηναγόρα. Νά τί εἶπε στόν ἐνθρονησθέντα λόγο του:

"Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καί ἀλληλεγγύην δέν εἶναι ἀναγκαῖα προϋπόθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς δογματικὴ ἔνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἔνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις, ἀλλωστε, δύναται νά προλειάνῃ τήν ὁδόν πρὸς ἔνωσιν".

Ἡ αἵρεσις λοιπόν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέ τήν μορφή ἀκριβῶς πού τήν ξέρομε σήμερα, δέν ἐμφανίστηκε μέ τόν Ἀθηναγόρα, ὅπως θέλουν μερικοὶ νά γίνῃ πιστευτό. Μπῆκε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τήν ἐποχὴ τοῦ Δωροθέου, τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καί τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ὅταν τό ἔθνος ἀγωνιοῦσε στή Μικρὰ Ἀσία. Ἡ πρώτη ἐπίσημη διακήρυξις τῆς βδελυρᾶς αἰρέσεως στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγίνε τό 1920 μέ τήν "Ἐγκύκλιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τάς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ". (Βλέπε: "Ἰω. Καρμίρη: Τά δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας". Ἐκδόσις Β', Τόμος Β', Graz

1968, σελ. 957-960). Τό πρώτο όμως εμφανές σύμπτωμα τής θανατηφόρας άρρώστιας παρουσιάστηκε τό έτος 1924. Ήταν ή έφαρμογή και πραγματοποίησης τής πρώτης ύποδείξεως τής έγκυκλίου του 1920, δηλαδή "ή παραδοχή ένιαίου ήμερολογίου προς ταυτόχρονον έορτασμόν τών μεγάλων έορτών υπό πασών τών Έκκλησιών", διά τής οποίας έγινε ή έορτολογική ένωσις τών "Έκκλησιών".

Πραγματικός σκοπός τής ήμερολογιακής αλλαγής δέν ήταν ή έπιστημονική διόρθωσις του ήμερολογίου, πράγμα έντελώς άχρηστο από εκκλησιαστικής άπόψεως.

Ό πραγματικός σκοπός τής ήμερολογιακής μεταρρυθμίσεως ήταν ή έορτολογική ένωσις τών Όρθοδόξων μέ τούς αίρετικούς και αυτή δέν μπορούσε νά πραγματοποιηθῆ παρά μόνον μέ τήν προσχώρησι τών Όρθοδόξων στό Γρηγοριανό ήμερολόγιο τών Παπικών και τών Προτεσταντών.

Δέν είναι λοιπόν από παθολογική άγάπη προς 13 χαμένες ήμέρες πού οί Παλαιοημερολογίτες έκοψαν τήν εκκλησιαστική κοινωνία μέ τήν καινοτόμο Έκκλησία, αλλά αυτό τό έκαναν για νά μείνουν Όρθόδοξοι. Νεοημερολογιτισμός ίσον Οικουμενισμός, ίσον άρνησις τής αληθείας, άρνησις τής Έκκλησίας τής Μίας και Αγίας, άρνησις τής Ίερās Παραδόσεως, άρνησις τής συνεχούς παρουσίας του Αγίου Πνεύματος μέσα στην Έκκλησία. Οί Νεοημερολογίτες έκήρυξαν λανθασμένη τήν έορτολογική τάξι τών Πατέρων τής Έκκλησίας, άνέτρεψαν τήν έορτολογική σχέση μεταξύ Πασχαλίου και ακινήτων έορτών, κατήργησαν νηστείες, μετέτρεψαν ακίνητες έορτές σε κινητές -π.χ. του Αγίου Γεωργίου- κατέστρεψαν τήν έορτολογική άρμονία και ένότητα τής Έκκλησίας τής Ελλάδος και τών άλλων Όρθοδόξων Έκκλησιών πού δέν άλλαξαν τό Έορτολόγιο. Και όλα αυτά τά έκαναν για νά γιορτάζουν μέ τούς αίρετικούς τής Δύσεως. Προτίμησαν νά γιορτάζουν, όταν οί άλλοι άδελφοί τους Όρθόδοξοι νηστεύουν, για νά πανηγυρίζουν μέ τούς Παπικούς και τούς Προτεστάντες. Περιφρόνησαν τήν Παράδοσι τής Έκκλησίας. Αγνόησαν μέ τήν μεγαλύτερη άδιαντροπία όχι μόνον τήν Παράδοσι τής Έκκλησίας αλλά και τήν αντίθεσί της τούς τέσσαρες τελευταίους αίώνες σε οποιαδήποτε αλλαγή, όπως εκφράστηκε ρητά στις αποφάσεις τών Συνόδων του 1583, του 1587 και του 1593, οί οποιές επανειλημμένως "είχον άφορίσει πάντας όσους θά έδέχοντο τήν γρηγοριανήν μεταρρύθμισιν". (Βέπε "Μεγάλη Έλληνική Έγκυκλοπαίδεια", εκδοσις "Πυρσός", Τόμος ΙΒ', άρθρον "Ημερολόγιον", σελ. 274 και Τόμος ΙΕ', άρθρον "Κωνσταντινουπόλεως Σύνοδοι", σελ. 642).

Οί ψευδοπροφήτες

Στις μέρες μας, μέρες τών ψευδοπροφητών και ψευδοδιδασκάλων, έχει γεμίσει ή Ελλάδα από

"πνευματικούς άνθρώπους", οί όποιοι ξέρουν νά λένε ώραία και αληθινά πράγματα για τή ζωή τής προσευχής και τής άσκήσεως, αλλά όταν τούς ρωτήση κανείς για ζητήματα πίστεως, λένε ότι τά θέματα αυτά δέν κάνουν καλό στην πνευματική ζωή και ότι οί Χριστιανοί δέν πρέπει νά ασχολούνται μέ αυτά. Σάν νά μπορούσε νά υπάρξη Χάρις Θεού χωρίς Όρθόδοξο φρόνημα. Οί άνθρωποι αυτοί επειδή δέν αγωνίζονται για τήν πίστι, δέν θίγουν κανένα και τά έχουν καλά μέ όλους. Όλοι λένε καλά λόγια για αυτούς και τούς ονομάζουν άγίους. Αυτοί κάνουν τό μεγαλύτερο κακό στις άπλές και καλοπροαίρετες ψυχές, τίς όποιες πείθουν νά κλείσουν τά μάτια και νά ακολουθούν χωρίς έρωτήσεις τόν "Πατριάρχη" και τήν "Έκκλησία". Αυτοί είναι οί πίο άποτελεσματικοί σύμμαχοι του Οικουμενισμού. Η φοβερή αυτή αίρεσις δέν θά μπορούσε ποτέ νά πιάση ρίζες χωρίς αυτούς, γιατί αυτοί άφοπλίζουν εκείνους ακριβώς πού θά μπορούσαν νά είναι οί πίο ζωντανόι μαχητές τής Όρθοδοξίας. Νά τί λέει για αυτούς ό "Άγιος Ίσιδώρος ό Πηλουσιώτης: "*Ωσπερ οί άλιευτικοί θρώμασι τό δόλωμα κατακρύπτουσι, και τούς ίχθύας άπροόπτως άγρεύουσιν, ούτως οί πονηροί τών αίρέσεων σύμμαχοι διά τής χ ρ η σ τ ο λ ο γ ί α σ καλύπτουν τήν έαυτών κακοδοξίαν και σαθρόν φρόνημα και άγκιστρεύουν τούς άπλουστέρους προς ψυχικόν θάνατον...*" (Αλέξ. Καλόμοιρου, "Τό σύγκριμα", Θεσσαλονίκη, 1976, σελ. 15 και 16). Τέτοιοι πνευματικοί και όρώντες ήταν οί γνωστοί Πορφύριος και ό Παΐσιος...

Τόν καιρό πού ήταν ό Χριστός μας στον κόσμο πολλοί από τούς άρχοντες τών Ίουδαίων είχαν καταλάβει ποιός ήταν αλλά δέν τό όμολογούσαν, γιατί δέν ήθελαν νά άντιμετωπίσουν τίς συνέπειες αυτής τής όμολογίας. Νά τί διαβάζουμε στην Αγία Γραφή: "*Όμως μέντοι και εκ τών άρχόντων πολλοί έπίστευσαν εις αυτόν αλλά διά τούς Φαρισαίους ούχ ώμολόγουν, ίνα μή άποσυνάγωγοι γένωνται. Ηγάπησαν γάρ τήν δόξαν τών άνθρώπων μάλλον ήπερ τήν δόξαν του Θεού*". Σήμερα βλέπουμε νά γίνεται τό ίδιο πράγμα. Πολλοί από τούς άρχοντες του νέου Ίσραήλ, τής Όρθοδοξίας, καταλαβαίνουν καλά τί γίνεται γύρω μας, καταλαβαίνουν ότι ή Όρθοδοξία έχει άντικατασταθει έπίσημα από τόν Παγκόσμιο Συγκρητισμό, όμως δέν τό όμολογούν, πολλές φορές ούτε στον έαυτό τους, για νά μή χάσουν εκείνα τά εγκόσμια αγαθά -έκτίμησι τών άνθρώπων, όπαδούς, θέσεις, μισθούς- πού διατηρούν ακολουθώντας τήν τακτική τής μετά ή άνευ διαμαρτυριών ύποταγής.

Οί άρχοντες αυτοί του Νέου Ίσραήλ είναι άλλοι μέν Άρχιερείς, άλλοι ήγούμενοι πάμπλουτων μοναστηριών, άλλοι Ίερείς και άλλοι λαϊκοί -καθηγητές Πανεπιστημίων, θεολόγοι και διδάσκαλοι θρησκευτικών άδελφοτήτων κ.τ.λ.- πού τούς συνέχει ένας φόβος: μήπως κηρυχθούν "άποσυνάγωγοι". Έτσι άρνούνται στην πράξι τόν Χριστό για νά μείνουν πιστοί στους Άρχιερείς πού

τόν σταύρωσαν καί τόν σταυρώνουν.

"Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον, ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω."

(Πράξις Η', Αγίας Ἐθδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.
Πρακτικά τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων,
Τόμος Γ', σελ. 383. "Ἐκδόσις Καλύθης Τιμίου Προδρόμου
Ἱερᾶς Σκῆπτης Ἁγίας Ἄννης, Ἁγίου Ὁρος / Θεσσαλονίκη 1986)

Σεβασμιώτατε Ἁγιε Φλωρίνης Αὐγουστίνε,

Ἄπό τήν παραμονήν τῶν Ἁγίων Πάντων εὐρίσκομαι εἰς τήν Ἁγίαν Κορυφήν... Οἱ Θεοφόροι ἅγιοι Πατέρες, οἱ τὰς Οἰκουμενικάς καί Τοπικάς Ἁγίας Συνόδους συγκροτήσαντες, μεταξύ τῶν ἄλλων ἐγγράφων καί ἀγράφων παραδόσεων, ἃς παρέδωκαν ἡμῖν, μᾶς παρέδωκαν καί τό παλαιόν ἡμερολόγιον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῖου ἅπανα ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τελεῖ ἅπασας τὰς κινήτας καί ἀκινήτους ἁγίας ἐορτάς, καί ἐπὶ 15 περίπου αἰῶνες ἠκολούθη, ἐσεβάσθη καί διεφύλαξε.

Μετά τό ἔτος 1924 ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ μὴ διά τῆς θύρας εἰσελθὼν εἰς τήν αὐλήν τῶν προβάτων, ἀλλά μοιχικῶ, μασονικῶ καί πολιτικῶ τῷ τρόπῳ ὡς κλέπτης εἰσελθὼν καί ἀναρριχηθεὶς εἰς τοὺς θρόνους: πρῶτον Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καί κατόπιν τοὺς πατριαρχικούς Θρόνους Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας καί τελευταῖον προσπάθησε νά εἰσελθῆ, οὐχὶ ἐκ τῆς θύρας ἀλλ' ἀλλαχόθεν, καί εἰς τὸν τῶν Ἱεροσολύμων, "διὰ νά μολύνη καί αὐτόν", ὡς γράφει ὁ ὀσιος μοναχὸς Παῦλος ὁ Χοζεβίτης ("Ὁρθ. Τύπος", ἀριθμ. φύλλ. 87), ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ θάνατος ἐξηφάνισται καί ἀπόλετο πᾶσα ἡ ἐλπίς αὐτοῦ.

Οὗτος ὁ κατά τὰς ἀψευδεῖς μαρτυρίας πολλῶν, κατέχων τὸν ὑπατον 33ον τῆς μασονίας βαθμόν, ὅπως ἀπερισκέπτως, ἀπρομελετήτως, ἀντικανονικῶς καί παρανόμως μὲ μόνον 6 ἀρχιερεῖς ἀντορθοδόξων φρονημάτων, κατήγγησε τό παλαιόν πάτριον Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον καί εἰσήγαγε τό νέον παπικὸν καί καί διήρρεσε τήν Μίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς δύο: τήν τῶν παλαιοημερολογιτῶν καί τήν τῶν νεοημερολογιτῶν.

Οἱ Ἁγιοί Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου ὤρισαν:

"Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα ἔστω"
καί : *"Ἀπαντα τὰ παρά τήν διδασκαλίαν καί ὑποτύπων τῶν ἀοιδῆμων Πατέρων καινοτομηθέντα καί πραχθέντα ἢ μετά ταῦτα πραχθησόμενα, ἀνάθεμα τρίς"*.

Ἐπειδὴ τό παλαιόν ἐορτολόγιον εἶναι παράδοσις ἐγγράφος, ἐπειδὴ τό νέον εἶναι καινοτομία παπική καί μασονικῆς προελεύσεως, ὅσοι καταφρονοῦν τό παλαιόν ἐορτολόγιον καί ἀκολουθοῦν τό νέον εἶναι ὑποκείμενοι τῷ ἀναθέματι. Κάθε πρόφασις καί δικαιολογία εἶναι ἀδικαιολόγητος καί "προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις". Μέ τήν εἰσαγωγήν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὡσάκις τό Πάσχα συμπέση ὀψιμον, καταργεῖται τελείως ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί ἄλλοτε περιορίζεται εἰς μίαν ἢ δύο ἡμέρας!...

Ἦναγκάσθη τήν παρελθούσαν Κυριακήν νά ἀνέλθω εἰς τήν κορυφήν τῶν Ἁγίων Πάντων, καί γονυπετήσας ἐμπροσθεν τῆς πανσέπτου εἰκόνης αὐτῶν μετά δακρύων ἐζήτησα παρ' αὐτῶν νά μοί ἀποκαλύψουν ποιόν ἐορτολόγιον ὀφείλω κἀγὼ ὁ ἐλάχιστος καί οἱ ἀδελφοί μου, τὰ πνευματικά μου τέκνα καί πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί νά ἀκολουθῶμεν. Πρὶν ἔτι τελειῶσω τήν οἰκτράν ταπεινήν μου δέησιν, ἤκουσα φωνῆς ἔνδοθεν μοι λεγούσης: "τό παλαιόν ἐορτολόγιον νά ἀκολουθήσετε, τό ὁποῖον σᾶς παρέδωκαν οἱ τὰς ἐπτὰ Ἁγίας Οἰκουμενικάς Συνόδους συγκροτήσαντες καί τήν ὀρθόδοξον πίστιν στήριξαντες Θεοφόροι Πατέρες καί οὐχὶ τό νέον τῶν παπῶν τῆς Δύσεως, τῶν τῆν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν οχισάντων καί τὰς Ἀποστολικὰς καί πατρικάς παραδόσεις καταφρονησάντων"!

Τοιαύτην συγκίνησιν, τοιαύτην χαράν, τοιαύτην ἐλπίδα, τοιαύτην ἀνδρείαν καί μεγαλοψυχίαν ἠσθάνθη τήν στιγμὴν ἐκείνην, οἷαν σπανίας στιγμῆς ἠσθάνθη εἰς ὅλην μου τήν ζωὴν ἐν ὧρα προσευχῆς!...

Βεβαίως ὁ ἀείμνηστος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, ὁ πρό ὀλίγων ἡμερῶν ἀναχωρήσας τῶν προσκαιρῶν, μοῦ εἶχεν εἶπῃ, ὅτι θά ἐφρόντιζε νά ἐπαναφέρῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν τό πάτριον ἐορτολόγιον πρὶν ἀποθάνῃ,

ἀλλά δέν ἐπρόφθασε. Ἐπειδὴ καί ἡμεῖς δέν γνωρίζομεν τήν ὥραν καί τήν στιγμὴν τοῦ θανάτου, ὀφείλομεν πρὶν ἔλθῃ ἡ φοβερά ὥρα του νά φροντίσωμεν νά μετανοήσωμεν καί δι' ὅλας τὰς ἁμαρτίας μας, ἀλλά καί διὰ τό πάτριον ἐορτολόγιον, τό ὁποῖον ἀφήσαμε καί ἀκολουθοῦμεν τό παπικὸν ἐορτολόγιον, τό ὁποῖον κακῶς, ἐσφαλμένως καί παρανόμως ἕνας πατριάρχης μασόνος μὲ ἕξι ἀρχιερεῖς τό εἰσήγαγεν καί οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος τό ἐδέχθησαν, φοβηθέντες περισσότερον τήν σπάθη τῆν τότε ἀρχηγοῦ τῆς ἐπανάστασεως Πλαστήρα ἀπό τόν φόβον τοῦ Θεοῦ!

Μὴ νομίζομεν ὡς μηδαμινόν, τό ὅτι ἀκολουθοῦμεν τό παπικὸν ἐορτολόγιον. Τό Πάτριον Ἐορτολόγιον εἶναι Παράδοσις καί ὡς Παράδοσις ὀφείλομεν νά τήν φυλάξωμεν, διότι ὑποκείμεθα εἰς ἀνάθεμα: *"Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα"*, ὀρίζει ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος.

Ἐγὼ σᾶς ἔκαμα ὑπακοήν, τώρα θά κάνετε καί ὑμεῖς ὑπακοήν, ὄχι εἰς ἐμένα ἀλλὰ εἰς τοὺς Θεοφόρους Πατέρας. Καί ὅπως ἠγωνίσθητε πρὶν ὡς ἱεροκλήρῳ καί ἡδὴ ὡς ἀρχιερεῦς ἐναντίον πάσης φουλότῃτος, κακοηθείας, ἀσέμνων θεάτρων, κινηματογράφων καρναβαλίων, καί μόνον διὰ τό παλαιόν ἡμερολόγιον δέν ἠγωνίσθητε ὡς ἔδει, ἡδὴ ἐπέστη ἡ ὥρα διὰ νά ἀγωνισθῆτε...

Λοιπὸν δέν εἶναι καιρὸς νά σιωπᾶτε πλέον. Πρέπει νά συστήσετε εἰς τήν Ἱ. Σύνοδον νά ἀναγνωρῆσῃ ὅτι τό νέον ἡμερολόγιον δέν εἰσήχθη κανονικῶς, δέν τό ἐθέσπισεν Οἰκουμενική ἢ τοπική σύνοδος, διὸ νά ἀποβληθῇ καί νά ἐπανέλθῃ τό παλαιόν, τό ὁποῖον ἠκολούθει ἐπὶ 15 περίπου αἰῶνες ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Λοιπὸν μὴ ἀναβάλλετε. Σπεύσατε!...

(Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος, Πάρος 6/19 Ἰουνίου 1968).

Δυστυχῶς δέν ἔσπευσε οὔτε ὁ σεβ. Φλωρίνης, οὔτε κανεῖς ἄλλος ἐκ τῶν λεγομένων "συντηρητικῶν" ἐπισκόπων καί κληρικῶν μὲ ἀποτέλεσμα νά συνεχίζουν νά παραμένουν στήν ἡμερολογιακή καινοτομία καί στήν αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

Ἡ γνησιότητα τῆς Πίστεως ἐφελκύνει τήν Θεῖαν Χάριν

Τό 1866 ὁ Ἁγιος Ρώσσοσ Ἐπίσκοπος Θεοφάνης ὁ ἐγκλειστος ἀφήνει τήν ἐπαρχία του καί κλείνεται γιὰ 28 χρόνια σέ ἓνα φτωχὸ κελλί στήν ἔρημο Βισένσκ.

Ὁ ἀποκαιρὸς λόγος πρὸς τό ποίμνιόν του εἶναι συγκινητικός:

Εἶναι ἄρκετό νά σᾶς ὑπενημῶσω τήν συμβουλή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τόν Τιμόθεον: "Τὴν παρακαταθήκην φύλαττε". Νά φυλάξεσθε ἀπὸ τοὺς ψευδοδιδασκάλους. Ὅσοι δέν συμφωνοῦν μ' αὐτὰ πού διδάσκει ἡ Ἐκκλησία νά τοὺς ἀπομακρύνετε, ὅποιαδήποτε θέσι καί ὀποιουσδήποτε τίτλους, κι ἂν κατέχουν... Πίσω ἀπὸ τήν γνησιότητα τῆς πίστεως ἐρχεται ἡ ἐπίσκεψις τῆς θεῖας χάριτος. Μέ τήν βοήθειά της οἱ καθαροὶ στήν ψυχὴ θλάπουν τόν θεὸ ἀπὸ τήν παρούσα ζωὴ καί προγεύονται τήν μακαριότητα τῆς αἰωνίου". (Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλειστοῦ, "Ἀπάνθισμα Ἐπιστολῶν", Ὁρωπὸς Ἀττικῆς, 1988, σελ. 13).

Ὁ Ἁγιος Νεκτάριος καί τό Νέον ἡμερολόγιον

(Βλέπε: "Ὁ Ἁγιορείτης", Ἰούνιος 1984, ἀρ. φύλλου 28)

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 15 Μαρτίου 1984

Σεβαστέ μου Γέροντα, πάτερ...Εὐλογεῖτε.

"Ἐλαβα τήν ἐπιστολή σου καί ἀπαντῶ στήν ἐρώτησί σου γιὰ τόν Ἁγιον Νεκτάριον. Γέροντα εἶχα μιά γνωστή μου πού ἐλέγετο Τριζμπίνα καί μοῦ λέγει μιά ἡμέρα: *"Εἶμαστε στὸν Ἁγιον Νεκτάριον, ὅταν ζοῦσε"* (διότι ὁ ἀνδρας τῆς εἶχε μεγάλην θέσιν), *"εἶμαστε στὸ τραπέζι τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου: ἐν τῷ μεταξύ εἶπε ὁ Ἁγιος Νεκτάριος, ὅτι θά ἔλθῃ τό νέον ἡμερολόγιον, ΝΑ ΜΗ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ τό νέον ἡμερολόγιον καί νά πηγαίνετε μέ τό παλαιόν"*. Δυστυχῶς τώρα αἱ Καλογραῖα λέγουν τό ἀντίθετον.

Σᾶς ἀσπάζομαι τήν ἁγίαν Ὑμῶν δεξιάν,

Εὐπραξία Μοναχὴ πατρός Ἱερωνύμου Ἱερομονάχου.

(Γιὰ τὸν ἅγιον Γέροντα Ἱερώνυμον θά γράψουμε σέ προσεχές φύλλον ἐκτενέστερον. Ἡ Καλογραία, ὅπως ἀποκαλοῦσε ὁ Γέρων Ἱερώνυμος τῆς Αἰγίνης τήν Γερόντισσα Εὐπραξία, κοιμήθηκε τό 1990 σέ ἠλικίαν ἑκατὸ περίπου ἐτῶν.)

Ἐπίθεσι χωρίς κανένα Πατερικόν ἐπιχείρημα ἐξαπέλυσε συνεργάτης τοῦ "Ὁρθοδόξου Τύπου" κατά τοῦ ὁμολογητοῦ καί δεινοῦ Θεολόγου πατρός Θεοδώρητου, συντάκτου τοῦ θαυμασίου περιοδικοῦ "Ἀγιορείτης". Ὁ π. Θεοδώρητος καί διά τοῦ "Ἀγιορείτου" ἀλλά καί σέ εἰδική μελέτη του ἔχει κυριολεκτικῶς κονιορτοποιήσει τά ἀντιπατερικά ἐπιχειρήματα τοῦ Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου. Οἱ συντάκτες τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου θέλουν νά ἀγνοοῦν τήν ἐξαιρετικήν αὐτήν ἐργασίαν καί ἐπικαλοῦνται συνεχῶς τά ξεθωριασμένα καί ἀστήρικτα ψευδοεπιχειρήματα τοῦ Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου. Ἐπιστολή διαμαρτυρίας πρὸς τόν "Ὁ.Τ." ἀπέστειλε καί ὁ καθηγητής τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν κ. Πέτρος Κουτσοῦκος, τήν ὁποίαν δέν δημοσίευσεν ὁ "Ὁ.Τ." Ἡ ἐπιστολή αὐτή θά δημοσιευθῆ στό ἐπόμενο φύλλο μας.